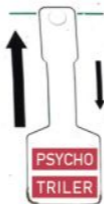

START

↑
DANGER

SEBASTIAN
FITZEK

STRACH Z LIETANIA

Seat 7A

TATRAN

SEBASTIAN FITZEK

**STRACH
Z LIETANIA 7A**

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Flugangst 7A,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Verlagsgruppe
Droemer Knauer GmbH & Co. KG, Mníchov 2017,
preložil Michal Homola.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5597. publikácia a 59. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie II.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazykóv redaktori Adriana Oravcová, Róbert Dyda

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

Kniha bola zmluvne dohodnutá s agentúrou AVA international GmbH,
Nemecko (www-ava-international.de)

All rights reserved.

Copyright © 2018 Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG,
Munich, Germany
Translation © Michal Homola 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1813-9

Pre Manuelu
17 rokov spoločnej cesty a koniec stále v nedohľadne.
Aké šťastie!

EÚ odporúča zaviesť psychotesty pre pilotov

Testy na drogy a psychologické poradenstvo:
Osobitná pracovná skupina EÚ vyzýva po havárii stroja
leteckej spoločnosti Germanwings na sprísnenie kontrol
pilotov.

DIE ZEIT

17. 7. 2015

Prológ

Kedy môžeme vypočúť páchatela?“

„Dr. Martin Roth mieril na neurologickú jednotku intenzívnej starostlivosti nemocnice Park-Klinikum, ale ešte sa obzrel na komisára oddelenia vražd, ktorý mu práve so všetkou vážnosťou položil túto hlúpu otázku.

„Vypočúť?“

„Áno, kedy sa preberie z bezvedomia?“ Územčistý policajt dopil posledný hlt kávy z automatu, potlačil grgnutie a vyzývavo vystrčil bradu. „Máme dvoch mŕtvych a jedného ťažko raneného. Po zvyšok života bude krváčať z očí. Toho skurveného chlapa si musím čím skôr preklepnúť.“

„Preklepnúť, hm...“

Primár s hladkou, na svoj vek mladistvo vyzerajúcou tvárou sa poškriabal po lysých kútoch nad čelom, ktoré sa s pribúdajúcimi rokmi povážlivo zväčšovali. Nevedel sa rozhodnúť, čo mu na tomto policajtovi prekáža viac: či nepodarené imitovanie Brucea Willisa, alebo do očí bijúca stupidita.

„Boli ste predsa pri tom, keď toho chlapa doviezli?“

„Áno, samozrejme.“

„A nevšimli ste si niečo?“

„Viem, viem, je jednou nohou v hrobe!“ Komisár ukázal na dvere z mliečneho skla za Rothovým chrbtom, oddelujúce intenzívku od nemocničnej chodby. „Ale vaši medicinmani majú určite v talóne nejaké čáry-máry, ktorými toho sviniara postavia na nohy. A keď sa preberie, budem chcieť odpovede na pár otázok.“

Roth sa zhlboka nadýchol, v duchu napočítal do troch a napokon odvetil: „Zopár odpovedí vám dám, pán...?“

„Hirsch. Hlavný komisár Hirsch.“

„Na definitívne určenie diagnózy je ešte priskoro, ale máme silné podozrenie, že pacient trpí takzvaným Locked-in syndrómom. Laicky povedané, jeho mozog nie je spojený so zvyšnými časťami tela. Znamená to, že je uzavretý do seba. Nemôže hovoriť, nevidí, nedokáže s nami komunikovať.“

„A ako dlho potrvá tento stav?“

„Odhadujem, že nanajvýš tridsaťšesť hodín.“

Policajt zagúľal očami: „A potom ho budem môcť vypočúť?“

„Potom zomrie.“

Za Rothom zaznelo cvaknutie a elektricky ovládané krídla dverí z mliečneho skla sa rozleteli.

„Pán doktor Roth, poďte rýchlo! Pacient...“

Primár sa otočil ku svojej asistentke, ktorá sa červená v tvári vyrútila z intenzívky.

„Čo je s ním?“

„Žmurká.“

Chvalabohu!

„Naozaj? To je úžasné!“ zaradoval sa a kývol policajtovi na rozlúčku.

„Žmurká?“ Hirsch hľadel na primára, akoby sa doktor Roth radoval zo žuvačky, čo sa mu práve prilepila na podošvu. „*Tomu* hovoríte dobrá správa?“

„Najlepšia, v akú sme mohli dúfať,“ odpovedal Roth a cestou k umierajúcemu ešte dodal, „A azda posledná šanca, ako by sme ešte mohli nezvestných zachrániť.“ Aj keď tomu už sám prestával veriť.

Nele
Berlín, pred 36 hodinami
05.02 hod.

Existujú dva druhy chýb: Také, čo ti život pokazia, a také, „čo ho ukončia.“

Nele počula šialencove slová, nezreteľné, tlmené, prerušované dychčaním. Do tváre mu však nevidela. Natiahol si na ňu tréningovú dýchaciu masku, čierny elastický neoprén s bielym ventilom na otvore pre ústa. Športovcom slúži na zvýšenie výkonu, psychopatom na ukojenie rozkoší. „Na také niečo teraz fakt nemám chuť,“ zaprotestovala Nele nahlas, ako by ho tým naozaj mohla odradiť. A keď napokon zamaskovaný muž vytiahol ťažké kliešte na strihanie plechu, prepla na iný kanál. Tam zas vystupovala akási folklórna skupina.

Horúca jeseň ľudovej hudby.

Z dažďa pod odkvap. Kam prepla, tam ďalší brak. Ale nebolo sa čomu čudovať. Veď kto by už sedel chvíľu pred svitaním dobrovoľne pri telke? Netrpezlivo mľaskla jazykom a prepínala ďalej, až kým neskončila pri teleshoppingovom programe.

Ronnyho pomocníci do domácnosti.

Našminkovaný chlapík s neprirodzene červenou pokožkou, kyánovo modrými perami a snehobielymi zubami tu prezentoval nové kuchynské spotrebiče. Práve hustil do divákov, aby si neváhali kúpiť mega úžasný prístroj na výrobu domácej sódy, lebo už je na sklade len posledných 223 kusov. Taký by sa bol Nele v poslednom čase hodil. Nemusela by už sama terigať zálohované fľaše až hore do bytu. Štvrté poschodie, zadný dvor, Hansastrasse, Weißensee. Štyridsaťosem dohľadka vyleštených schodov, denne ich počítala.

Samozrejme, ešte viac ako prístroj na výrobu domácej sódy

by sa jej hodil nejaký silný chlap. Hlavne teraz, v súčasnom ,stave', keď za ostatných 9 mesiacov pribrala celých 19 kíl. Pôvodcu tohto stavu poslala samozrejme do čerta.

„Čie je to?“ spýtal sa jej David, len čo mu ukázala výsledok tehotenského testu. Nie práve slová, ktoré túži počuť žena, keď sa vráti od gynekológa a zmietaná búrkou hormónov hľadá v mužovi oporu.

„Nikdy som to s tebou nerobil bez gummy. Si myslíš, že ma omrzela život? Kurva, teraz sa musím ešte aj ja dať testovať!“

Priletela facka a dala bodku za ich vzťahom. Akurát, že to nebola ona, čo by zúrivo mlátila okolo seba. Udreľ ju on. Hlava jej odletela nabok a Nele stratila rovnováhu. Zrútila sa spolu s poličkou s cédečkami na dlážku, kde sa stala ľahkým terčom partnerových útokov.

„Potratila si rozum?“ kričal na ňu a kopal ju.

Znova a znova, do chrbta, do hlavy a samozrejme aj do podbrušia, ktoré si zúfalo chránila lakťami a rukami. A uchránila ho. David cieľ nezasiahol. Plod ostal nepoškodený, embryo prežilo.

„Neopováž sa mi zavesiť na krk choré decko, aby som zaň do konca života musel soliť prachy,“ reval na ňu, ale konečne ju prestal kopať. „O to sa už postarám!“

Nele si siahla na miesto na jarmovej kosti, kde ju zasiahla Davidova noha a tesne tak minula oko. Keď si spomenula na deň ich rozchodu, ešte stále tam cítila pulzujúcu bolesť. Nebolo to po prvý raz, čo sa jej partner prestal ovládať, no predtým ju nikdy neudrel.

David bol tým príslovečným diablom s tvárou anjela, ktorý na verejnosti každého odzbrojoval svojím neodolateľným šarmom. Ani jej najlepšia priateľka si nedokázala predstaviť, že by tento muž so zmyslom pre humor, ktorého by každá matka chcela za zaťa, mohol mať aj druhú, brutálnu tvár. Tú však neukazoval na verejnosti, ale len v intímnom živote, keď mal istotu, že ho nikto neželaný nepozoruje. Nele si s lútosťou musela priznať, že má skrátka smolu na také typy. Už v predošlých vzťahoch bola terčom násilia. Hádám ich jej detský, no zároveň

vyzývavý zjav zvädzal k tomu, že ju nepovažovali za ženu, ale za dievča, ktoré jednoducho môžu vlastniť a robiť si s ním, čo chcú. Aj jej choroba určite prispievala k tomu, že k nej väčšina mužov pristupovala ako k obeti.

No nič, David Kupfer je už minulosťou, pomyslela si Nele s vnútorným uspokojením. Budúcnosť práve rastie v mojom bruchu.

Našťastie tomu hajzlovi nikdy nedala kľúče od bytu. Keď ho vyhodila, istý čas ju neskrývane sledoval, kam sa pohla, bombardoval ju listami a telefonátmi a snažil sa ju prinútiť, aby išla na potrat. Najskôr to skúšal argumentmi („*Ako speváčka si sotva zarobíš dosť pre seba!*“), neskôr aj vyhrážkami („*Bola by to predsa škoda, keby si nešťastne spadla zo schodov, nemyslíš?*“).

Až po troch mesiacoch, keď vypršala lehota na legálny potrat, to vzdal a konečne prerušil kontakty. Ak, pravda, neráta piknikový košík, čo si na Velkonočný pondelok našla pred dverami. Ozdobený ako kolíska. S ružovým vankúšikom a flaušovým paplónikom zakrývajúcim mŕtvu krysu.

Nele prebehol mráz po chrbte, keď si na to opäť spomenula. Vopchala obe ruky medzi čalúnenie pohovky, aby si ich zohriala, hoci v byte určite nemala zimu. Najlepšia priateľka jej poradila, aby zavolala políciu, ale čo by si už tí počali? Veď si nevedeli poradiť ani len s tým bláznom, čo za posledné týždne rozrezal pneumatiky hádam každému tretiemu autu na ich ulici. Kvôli jednej mŕtvej kryse predsa nepostavia pred dom hliadku!

Nele si na bytovej správe objednala aspoň výmenu zámkov pre prípad, že by si David bol dal urobiť náhradný kľúč.

Ale v podstate mu bola vďačná.

Nie za údery a skapanú krysu, ale za príšerné poníženie. Keby ostal pokojný, poslúchla by azda hlas rozumu a uznala by, že priviesť dieťa na svet by bolo príliš veľkým rizikom. No na druhej strane, vďaka včasnej liečbe virostatikami sa už vírus HIV nedal indikovať ani pri vyšetrení jej krvi a riziko prenosu bolo zanedbateľné.

Nie však nulové.

Ale smie ho podstúpiť? Môže si vôbec vo veku dvadsaťdva rokov s takýmto ochorením vziať na plecia toľkú zodpovednosť? Staráť sa o bábätko. A bez finančnej istoty? Bez mamy, ktorá jej predčasne zomrela, a s otcom žijúcim v zahraničí? Všetko vážne dôvody, aby sa rozhodla pre ukončenie tehotenstva a pokračovanie speváckej kariéry. Proti napuchnutým chodidlám, tučným nohám a nafúknutému bruchu a v prospech pokračovania na zánik odsúdeného vzťahu s dobre vyzerajúcim, no zároveň cholerickým lacným umelcom, ktorý si na živobytie zarába jednoduchými kúzelníckymi trikmi na oslavách narodenín a firemných večierkoch. (Prirodzene, že David Kupfer nebolo jeho pravé meno, iba úbohá narážka na jeho veľký vzor – Davida Copperfielda.)

Pozrela sa na hodinky.

Ešte 25 minút, kým príde taxík.

V túto rannú hodinu nepotrvá cesta ani pol hodiny. A bude v nemocnici. O hodinu skôr, ako má byť. Hospitalizáciu naplánovali na siedmu, operáciu o 3 hodiny neskôr.

Je to nerozumné, pomyslela si Nele s úsmevom a hladila si bruško, teraz už oboma rukami. Ale rozhodla si sa správne.

Tento pocit nadobudla najmä po tom, čo sa porozprávala so svojím ošetrojúcim lekárom doktorom Klopstockom, a ten jej dohodou dohodovoril, aby si dieťa nechala. Dokonca aj pri neliečenom ochorení sa vírus HIV preniesie na menej ako päťtinu novorodencov. Pri jej dobrých krvných hodnotách a všetkých preventívnych opatreniach, ktoré v rámci tehotenskej starostlivosti podnikli, bolo pravdepodobnejšie, že do operačnej sály počas cisárskeho rezu udrie blesk.

Ale aj to sa údajne už stalo.

Pre ten zázrak, čo jej rástol v brušku, Nele ešte nevybrala meno. Dokonca netušila, či to bude chlapček alebo dievčatko. Bolo jej to úprimne jedno. Jednoducho sa tešila na nového človečika vo svojom živote, nezáleží na tom, akého bude pohľavia.

Ešte raz prepla televízny kanál a opäť ju zaliala horúčava. To je jedna z vecí, na ktoré sa teší, keď bude mať svoje telo po pôrode znova sama pre seba. Že sa konečne zbaví tých návalov horúčavy.

Práve chcela vytiahnuť ruky spomedzi čalúnenia, keď vtom narazila prstami ľavej ruky do niečoho tvrdého.

Ale čoho?

Že by to boli tie náušnice, čo už tak dlho nevedela nájsť?

Naklonila sa nabok a tentoraz šmátrala pravou rukou, aby našla zakliesnený predmet, keď zrazu pocítila ostrú bolesť.

„Au!“

Opäť vytiahla ruku a prekvapene hľadela na kvapky krvi na brušku ukazováka. Prst jej pulzoval, ako by ju doň uštipol nejaký hmyz. Vyľakane si ho vopchala do úst a oblížala. Potom si prezrela ranu. Tenký rez ako od čepele veľmi jemného noža.

Čo dočerta...?

Vstala a doknísala sa k písaciemu stolu, kde mala vo vrchnej zásuvke balíček náplastí. Pri otváraní zásuvky z nej vykĺzol prospekt s ponukou dovolenkových domčekov na ostrove Rujana. S Davidom tam chceli stráviť Valentína. Tá spomienka jej pripadala ako z minulého života.

Nele si na svojom expartnerovi vážila len jedno – že ju David neposlal pri prvej príležitosti k vode, ako to urobila väčšina mužov, keď sa im priznala, že trikrát denne musí užívať za hrst liekov, aby u nej neprepukol aids. Skutočne si myslela, že jej uverí, že nie je žiadna štetka ani závisláčka a že pôvodcom jej nákazy nebola ihla či nedobrovoľný sex s nakazeným mužom, ale obyčajný motýľ. Vyzeral tak nádherne a ona ho nosila stále so sebou. Na vnútornej strane pravej ruky, nad lakťom. Pôvodne jej mal dúhový motýľ do konca života pripomínať úžasnú dovolenku v Thajsku. Teraz však musela pri sprchovaní myslieť iba na zasvinenú nedezinfikovanú ihlu, ktorá to tetovanie vytvorila, a na to, ako kruto Boh niekedy trestá mladistvú ľahkovážnosť. Ako by sa viac hneval na pripitých tínedžerov, čo zabľúdia do pochybného tetovacieho štúdia v turistickej štvrti

Phuketu, ako na prisluhovačov Islamského štátu, zhadzujúcich zo striech nevinných homosexuálov.

Nele si ovinula prst náplasťou a vrátila sa k pohovke, aby nadvihla čalúnenie.

Keď jej pohľad padol na strieborne sa lesknúci predmet, z hrude sa jej vydral ston a inštinktívne si rukou zakryla ústa.

„Ako sa *to* sem, preboha, dostalo?“ zašepkala.

Opatrne uvoľnila britvu, prilepenú ako žuvačka na jednom z vankúšov čalúnenia. V skutočnosti tam bola pripevnená obojstrannou lepiacou páskou, *teda zámerne!*

Hlboko otrasená klesla naspäť na pohovku. Britva ju páčila v ruke, akoby ju práve vytiahla z horiaceho kozuba. Nele striaslo, britva jej vyklzla z ruky a ostala ležať vedľa nej na pohovke.

Pozrela sa na hodinky, tentoraz s divoko búšiacim srdcom. Opäť počítala minúty, čo ostávali do príchodu taxíka.

Ešte pätnásť minút!

Teraz by však nevydržala sama v byte už ani pätnásť sekúnd.

Nele civela na britvu meniacu farbu podľa toho, aké svetlo na ňu vrhala televízna obrazovka.

Ako sa, prepána, dostala medzi čalúnenie mojej pohovky? Ako by ju tam niekto nastrožil, aby sa na nej porezala?

A čo to na nej je, dočerta, napísané?

Čepeľ bola postriekaná jej krvou, no teraz, keď dopadla na pohovku opačnou stranou hore, dalo sa na nej rozoznať filigránske písmo. Fixkou napísané slová.

Nele opäť s odporom vzala britvu do ruky a pulzujúcim ukazovákom prechádzala po jednotlivých písmenách:

Tvoja krv zabíja!

Podvedome mechanicky pohybovala perami ako školáčik pri prvých hodinách čítania.

Moja krv zabíja?

Zvrieskla. No jej výkrik nezapríčiniło poznanie, že Davidovi sa pravdepodobne nejakým spôsobom podarilo dostať do jej bytu.

Ale náhla bolesť, ako by sa v nej niečo pretrhlo.

Pocítila prudké pichnutie ako pri bodnutí škorpióna. Na najchúlostivejšom mieste. Ako keby niekto holými rukami trhal nanajvýš tenučkú a citlivú blanu.

Krátka intenzívna bolesť zrazu prešla a Nele pocítila vlhkosť.

Potom ju premkol strach.

A šíril sa ďalej, rovnako ako mokrý flak medzi jej nohami. Tmavá prikrývka ešte viac stmavla a...*nejde to zastaviť.*

To bola jej prvá myšlienka, ktorá sa znova a znova vracala.

Nejde to zastaviť.

Praskol mi plodový vak a vykrvácam.

No druhá myšlienka ju vystrašila ešte viac, keďže bola opodstatnená:

Predčasne.

Dieťa sa narodí predčasne!

Prežije to? Môže také niečo vôbec prežiť?

Na britvu dávno zabudla. Už nebola vôbec dôležitá.

Nele teraz v panike dokázala myslieť iba na jedinú: *Doktor predsa už pred pár týždňami povedal, že odteraz je dieťa schopné prežiť. Alebo nie?*

Do vypočítaného dátumu pôrodu ostávalo ešte štrnásť dní. Pri cisárskom reze je riziko prenosu vírusu ešte nižšie, preto sa pre istotu posunul termín zákroku. A práve to, čomu chceli zabrániť, sa stalo: Začal sa prirodzený pôrod.

Je taký zákrok po prasknutí plodového vaku vôbec možný?

To Nele netušila. Dúfala len, že jej drobček (tak totiž to stvorenie volala) príde na svet zdravý.

Dočerta, kedy už konečne dorazí ten taxík?

Ešte osem minút.

Presne toľko aj potrebovala.

Nele sa postavila a mala pocit, že celkom splasla.

Uškodí to dieťaťu? Pred očami sa jej zjavil hrôzostrašný výjav: Dieťaťko v jej bruchu, márne lapajúce po vzduchu ako ryba na suchu.

Dotackala sa k vchodovým dverám, schmatla tašku, ktorú mala už dávno pripravenú na odchod do nemocnice: náhradné oblečenie, široké nohavice, nočné košele, zubná kefka a kozmetika. A, samozrejme, vrecúško s antivirotikami. Dokonca pribalila aj plienky, veľkosť 1, hoci tie určite dostane aj v nemocnici. Ale Juliana, jej predpôrodná asistentka, kládla Nele na srdce, že človek nemôže byť nikdy dokonale pripravený. Hlavne preto,

že sa to nakoniec všetko zbehne úplne inak, ako si to naplánoval. A to sa práve stalo.

Panebože!

Strach.

Nele otvorila dvere.

Ešte nikdy sa takto nebála o druhého človeka. A nikdy sa necítila taká osamelá. Bez toho, čo to celé zapríčinil, bez najlepšej priateľky, ktorá bola vo Fínsku na turné so svojou kapelou.

Na schodisku sa na chvíľu zastavila.

Nemala by sa prezliecť? Pripadalo jej, že namiesto džogingových nohavíc má medzi nohami mokrú handru. Mala by skontrolovať, akú farbu má plodová voda. Keby bola zelená, nemala by sa vôbec hýbať. *Alebo keby bola žltá?*

Ale ak to je nesprávna farba a ona sa napriek tomu hýbe, pokazila by to ešte viac, keby sa šla prezliecť do niečoho suchého? *Alebo nie?*

Nele zabuchla vchodové dvere. Pri zostupovaní po schodoch sa pridržala zábradlia a bola rada, že o tejto skorej hodine nikoho nestretla.

Hanbila sa, hoci nevedela presne za čo, veď pôrod je predsa prirodzenou súčasťou života. Zo skúsenosti však vedela, že väčšina ľudí do toho nechce byť priamo zainteresovaná. A o svätuškárske či rozpačité ponuky pomoci od susedov, s ktorými inak sotva slovo prehodila, teraz fakt nestála.

Keď zišla dolu, otvorila vonkajšie dvere a ovanul ju vzduch voňajúci listím a zemou. Zdá sa, že práve prestalo pršať.

Asfalt na širokej Hansastraße sa leskol v prenikavom svetle pouličných lúčok. Pri obrubníku sa vytvorila mláka a tam na ňu už – chvalabohu – čakal taxík.

Štyri minúty pred dohodnutým časom, ale ani o minútu predčasne.

Vodič si krátil čas čítaním hrubej knihy, opierajúc sa o kapotu svojho Mercedesu. Knihu odložil cez otvorené okienko na sedadlo spolujazdca a dlhé tmavé vlasy si odhrnul z tváre.

Potom k nej náhlivo vykročil, akoby postrehol, že s jej šuchtavou chôdzou nie je všetko v poriadku. Azda si myslel, že je zranená alebo ju príliš veľká váha tašky núti hrbíť sa. Ale možno bol jednoducho iba galantný.

„Ránko!“ pozdravil stručne a vzal jej tašku z ruky.

„Na letisko?“

Hovoril s miernym berlínskym prízvukom a z dychu mu bolo cítiť kávu. Věčkový pulóver mu bol trochu veľký a aj menčestrové nohavice mu div že nespádli. Otvorené sandále a okuliare v štýle Steva Jobsa iba dotvárali imidž študenta sociológie privyrábajúceho si prácou v taxislužbe.

„Nie, Virchowova nemocnica. Wedding.“

Skĺzol pohľadom na jej bruško a chápavo sa usmial.

„Jasnačka. Žiadny problém.“

Pridržal jej dvere auta a hoci si všimol jej premočené nohavice, taktne to prešiel mlčaním. Zrejme bol počas nočných výjazdov aj svedkom oveľa nechutnejších výjavov, takže len prikryl zadné sedadlo plastickým potahom.

„Tak môžeme vyraziť.“

Keď Nele nastupovala do auta, trápil ju neodbytný pocit, že na niečo dôležité zabudla, hoci tašku stále pevne zvierala. V nej mala okrem iného aj mobil, nabíjačku a peňaženku.

Otec!

Kým auto štartovalo, prepočítavala časový posun. Napokon sa mu rozhodla poslať esemesku.

Nie že by sa bála zavolať otcovi do Buenos Aires o takomto čase, nechcela však, aby v jej hlase začul strach.

Uvažovala, či sa má zmieniť o prasknutí plodového vaku, ale načo by ho zbytočne znepokojovala? Navyše ho do toho nič nie je. Je to jej otec, nie dôverník. Fakt, že by ho teraz chcela mať pri sebe, nemá nič spoločné s citmi, je to z čisto praktických dôvodov.

Mamu nechal v štiche. Teraz by to mal napraviť tak, že bude Nele s drobcom podporovať a pomáhať jej s vybavovačkami, nákupmi a po finančnej stránke. Dieťa mu však v žiadnom prípade